

Sygn. akt VIII C 30/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 20 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Koelner

Protokolant: Bernadeta Piskorek

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) z siedzibą w Luksemburgu (Wielkie Księstwo Luksemburga)

przeciwko: G. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 maja 2012 r. wniesionym do Sądu Rejonowego w Lublinie strona powodowa (...) z siedzibą w Luksemburgu wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej G. P. kwoty 430,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 17,25 zł od dnia 18 sierpnia 2000 r. do dnia zapłaty, od kwoty 188,90 zł od dnia 19 września 2000 r. do dnia zapłaty, od kwoty 111,41 zł od dnia 19 października 2000 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 112,85 zł od dnia 18 listopada 2000 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazała, iż nabyła, na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 30 grudnia 2006 r. od P. sp. z o.o., prawa do wierzytelności przysługującej (...) sp. z o.o. wobec pozwanej z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych. Podniosła, iż pozwana do dnia dzisiejszego nie uregulowała swojego zadłużenia wynikającego z następujących faktur:

- Faktury nr (...) z dnia 27 lipca 2000 r. opiewającej na kwotę 17,25 zł, której termin płatności przypadał na 17 sierpnia 2000 r.;
- Faktury nr (...) z dnia 28 sierpnia 2000 r. opiewającej na kwotę 188,90 zł, której termin płatności przypadał na dzień 18 września 2000 r.;
- Faktury nr (...) z dnia 27 września 2000 r., opiewającej na kwotę 111,41, której termin płatności przypadał na 18 października 2000 r.;
- Faktury nr (...) z dnia 27 października 2000 r., opiewającej na kwotę 112,85 zł której termin płatności przypadał na dzień 17 listopada 2000 r.

W dniu 16 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy w Lublinie, Wydział VI Cywilny wydał nakaz zapłaty od którego pozwana skutecznie wniosła sprzeciw, w związku z czym nakaz zapłaty utracił moc, a sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W sprzeciwie pozwana wskazała, iż wszystkie należności zostały uregulowane w 2000 r. Ponadto poniosła zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Pozwana G. P. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Na jej podstawie (...) S.A. wystawił następujące faktury VAT:

- Fakturę numer (...) z dnia 28 sierpnia 2000 r., opiewającą na kwotę 188,90 zł, której termin płatności przypadał na dzień 18 września 2000 r.;
- Fakturę numer (...) z dnia 27 września 2000 r., opiewającą na kwotę 111,41 zł, której termin płatności przypadał na dzień 18 października 2000 r.;
- Fakturę numer (...) z dnia 27 października 2000 r., opiewającą na kwotę 112,85 zł, której termin płatności przypadał na dzień 17 listopada 2000 r.;
- Fakturę numer (...) z dnia 27 lipca 2000 r., opiewającą na kwotę 17,25 zł, której termin płatności przypadał na dzień 17 sierpnia 2000 r.

bezsporne

W dniu 29 czerwca 2001 r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarła z P. Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności przysługującej jej względem pozwanej G. P. z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych.

Dowód:

- Umowa o przelew wierzytelności z dnia 29 czerwca 2001 r. k. 28
- Częściowy wykaz wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 29 czerwca 2001 r. k. 34;

W dniu 30 grudnia 2006 r. P.. Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) S.ar.l. z siedzibą w Luksemburgu umowę przelewu wierzytelności przysługującej P.. Sp. z o.o. względem pozwanej G. P. z tytułu świadczonych przez (...) S.A. z siedzibą w W. usług telekomunikacyjnych.

Dowód:

- Umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 30 grudnia 2006 r. k. 29;
- Częściowy wykaz wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 grudnia 2006 r. k. 35;

Sąd zważył co następuje

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się zapłaty kwoty 430,41 zł wywodząc swe roszczenie z treści faktur: nr (...) z dnia 27 lipca 2000 r., numer (...) z dnia 28 sierpnia 2000 r., numer (...) z dnia 27 września 2000 r. oraz numer (...) z dnia 27 października 2000 r., wystawionych na nazwisko pozwanej przez ówczesnego wierzyciela (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., którego kolejnym następcą prawnym stała się strona powodowa. Okoliczności zawarcia powyższych umów pozostawały bezsporne.

Istota sporu sprowadzała się do rozważenia kwestii, czy na pozwanej nadal spoczywał obowiązek świadczenia na rzecz strony powodowej z uwagi na podniesienie zarzutu przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwaną należało uznać za zasadny.

Jak stanowi art. 117 k.c., roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu, co oznacza, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. W konsekwencji, jeżeli dłużnik skorzysta z przysługującego mu prawa podmiotowego i podniesie zarzut przedawnienia sąd jest zobligowany oddalić powództwo uprawnionego. Roszczenie nie gaśnie, nadal jest uznawane za prawnie istniejące, jednakże wyłączona zostaje możliwość jego przymusowego zrealizowania.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Stosownie zaś do treści art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Art. 751 k.c. z kolei stanowi, iż z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom

Podkreślenia wymaga fakt, iż w dacie wystawienia faktur przez (...) Spółkę akcyjną z siedzibą w W. nie obowiązywała jeszcze ustawa Prawo telekomunikacyjne z dnia 16 lipca 2004 r. (Dz. U. z 2004 r., Nr 171, poz. 1800), normująca obecnie umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dlatego też w niniejszej sprawie na podstawie odesłania z art. 750 k.c. zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego regulujące umowę zlecenia. Roszczenie strony powodowej podlegało więc dwuletniemu terminowi przedawnienia.

Stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wskazać należy, iż roszczenie staje się wymagalne z nadejściem momentu, w którym świadczenie ma być spełnione. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania (por. wyrok SN z 3.02.2006 r., I CSK 17/05).

W rozpoznawanej sprawie roszczenie dochodzone pozwem było wymagalne w całości, czyli w zakresie kwoty 430,41 zł w dniu 17.11.2000 r. Natomiast poszczególne kwoty wynikające z kolejnych faktur były wymagalne już w terminie wcześniejszym, a mianowicie:

- Roszczenie o zapłatę kwoty 17,25 zł stało się wymagalne w dniu 17.08.2000 r.;
- Roszczenie o zapłatę kwoty 188,90 zł stało się wymagalne w dniu 18.09.2000 r.;
- Roszczenie o zapłatę kwoty 111,41 zł stało się wymagalne w dniu 18.10.2000 r.;
- Roszczenie o zapłatę kwoty 112,85 zł stało się wymagalne w dniu 17.11.2000 r.

Z upływem dnia określonego jako termin płatności rozpoczął bieg dwuletni termin przedawnienia roszczeń, który upłynął dla roszczenia wynikającego z pierwszej z faktur z dniem 17 sierpnia 2002 r. oraz z dniem 17 listopada 2002 r. w stosunku do roszczenia wynikającego z ostatniej z faktur. W rozpoznawanej sprawie nie nastąpiło jakiegokolwiek ze zdarzeń powodujących przerwanie lub zawieszenie biegu terminu przedawnienia, zaś pozew wniesiono w dniu 30 maja 2012 r., a więc prawie dziesięć lat po upływie okresu przedawnienia.

Na marginesie wskazać należy, że w dacie wniesienia pozwu upłynął również trzyletni termin przedawnienia roszczeń, określony w przepisie art. 118 k.c.

Wskazać należy ponadto, iż poprzez cesję nastąpiła zmiana podmiotowa w zakresie tego samego stosunku prawnego, zaś nabywca wierzytelności wstąpił we wszystkie prawa i zobowiązania zbywcy. Dłużnikowi przysługują zatem przeciwko nabywcy wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości przelewie (art. 513 k.c.), dotyczy to również zarzutu przedawnienia.

Z tych też powodów powództwo podlegało oddaleniu.